

Ett kvardröjt minne från gångna dar

Micael Nilsson

Det står en stubbe strax invid ängen;
ett kvardröjt minne från gångna dar.
Där fann vi vila och skydd för regnet,
men nu finns bara en stubbe kvar.

Där lekte barnen vid trädets rötter,
där satt i månskenet ofta par;
en lummig rastplats för trötta fötter,
men nu finns bara en stubbe kvar.

En gång sjöng fåglar i katedralen,
av löv och grönska, för himmel klar.
Men trasten tystnat, likt näktergalen,
för nu finns bara en stubbe kvar.

- - -

Det står en gubbe, strax invid ängen.
Han står och tänker på gångna dar,
där han förr lekt, och sökt skydd för regnet.
Men nu finns bara en gubbe kvar.
Han minns så tydligt - åren är korta -
den månskensnatten de blev ett par.
Femtio år fick de, nu är hon borta,
och nu finns bara en gubbe kvar.

Ett kvardröjt minne från gångna dar?

Nej, än bor barnet i mannens sinne,
än sjunger fåglar där trädet stått.
Det finns ock framtid, ej endast minnen,
för invid stubben skjuter ett skott.
Och i den gamle växer ett hopp.